

Agera

"Om jag inte vet vem jag är, hur ska jag då kunna hitta en stadig utgångspunkt för mina val och handlingar?", sa munken och tog sig om huvudet.

"Se det från andra hållet", svarade Mästaren.

"Hur då, det finns väl bara ett håll?" sa munken.

"Tänk bakåt medan du går framåt. Skapa identitet via handling", föreslog Mästaren. "Om du ska vänta på en upplysning innan du agerar, kommer du aldrig längre än till din egen navel."

"Jag är rädd för att välja fel", sa munken och ruckade på huvudet.

"Fel kan alltid bli rätt", sa Mästaren och log, "om inte annat på lång sikt, men rätt kan aldrig bli annat än rätt".

"Hur menar du?", sa munken.

"Det är rörelsen som gör vattnet friskt", sa Mästaren. "En stillastående damm är osund."

"Det är just det osunda jag är rädd för", sa munken. "Jag vill va så där självklart flödande som du. Samtidigt längtar jag efter stillhet."

"Du vill va som jag" sa Mästaren. "Det finns en stillhet som är rörelse, som att ha blicken fäst vid en vårbäck. Varje individ har sitt eget flöde, sin egen lidandets historia att förhålla sig till. Det avgörande är att undvika slutna system.

"Är inte det varje religions strävan, att finna tryggheten i det slutna systemet?", sa munken.

"Se på barnet där", sa Mästaren, "hur det leker med lust och samtidigt i djupaste allvar. Barnet har alltid tillgång till sin högst personliga rädsla. Den är förutsättningen för hennes lek och hennes lust. För hon har också tillgång till sin kreativa fantasi, där hon får utlopp, skapar fantastiska världar, som alla går ut på att integrera sin rädsla i ett så trovärdigt koncept som bara är möjligt. Det är i rörelsen där, mellan rädslan och kreativiteten, som hon blir till i sin egen verklighet. Se hur lätt och lekfullt hon rör sig mellan olika identiteter. Barnet skapar identitet i nuet genom att agera."

"Jag som tänker trygghet när jag ser barnet", sa munken.

"Se vårfloden. Se leken. Det är samma lek som den vuxna människan erbjuds utveckla in i erotik, andlighet och konstnärskap, sa Mästaren.

"Tillflöde och utlopp", sa munken och nickade.

"Trygghet är överreklamerad", påstod Mästaren och kisade mot himlen. "Ett mänskligt påfund som tar onödigt mycket utrymme och som egentligen inte finns. Ett ord konstruerat som pendang till det som verkligen existerar, nämligen otryggheten", fortsatte Mästaren. "Trygghet är därför sin egen motsats. Den lovar runt men håller tunt. Den är som socker, bedövar och förenklar samtidigt som den fördummar och sviker. Den laddar ur våra batterier, medan den lurar oss att tro motsatsen. Vår kultur ser tryggheten som grund för identitetsbygge, medan det i själva verket är den stora sårbara avsaknaden som laddar vår identitet.

"Men all vår strävan efter kärlek handlar väl om trygghet", sa munken.

"Kärleken är en trädgård", sa Mästaren. "Dess jordmån stavas otrygghet. Den är sin egen lek, har sina egna källor och vattenspel. Den integrerar det såbara i det starka och det starka i det sårbara. Kärlek är avsaknad, rörelse som är stillhet. Den skapar via handling identitet i nuet och kan lätt flyta mellan olika identiteter."

"Så du vill ha otrygga barn?", frågade munken skyggt.

"Ett tryggt barn är ett sorgset orörligt barn som inte kan uttrycka sig med munnen full av godis. Karies är det

barnets enda utvecklingspotential", svarade Mästaren.

"Hur ska jag då finna min identitet med tänderna i behåll?" sa munken.

"Gör som det friska barnet", sa Mästaren. "Leta inte. Lek! Agera! Reagera! Integrera!"

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Petter Wingren med Poeter.se id #46202 innehar upphovsrätten